

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 1014/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Đure Sesse predsjednika vijeća, Mirjane Magud članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice, Ljiljane Hrastinski Jurčec članice vijeća, mr. sc. Dražena Jakovine člana vijeća i Goranke Barać-Ručević članice vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja S. Č.¹ iz K., OIB: ... i 2. tužiteljice S. Č.² iz S., OIB: ..., koje zastupa punomoćnik M. Ž., odvjetnik u S., protiv tuženika P. b. Z. d.d., Z., OIB: ..., kojeg zastupa punomoćnik K. Lj., odvjetnik u Odvjetničkom društvu L. p. u Z., radi utvrđenja ništetnosti, odlučujući o reviziji tuženika protiv rješenja Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-1304/2016-2 od 1. veljače 2018., kojim je potvrđeno rješenje Općinskog suda u Splitu broj P-9285/15 od 6. srpnja 2016., u sjednici održanoj 20. listopada 2021.,

r i j e š i o j e :

Revizija tuženika odbija se.

Obrazloženje

1. Rješenjem suda prvog stupnja je utvrđeno da je tužba u ovoj pravnoj stvari u cijelosti povučena sukladno odredbi članka 193. stavak 1. i 2. ZPP (točka I. izreke). Naloženo je tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužiteljima na ime troškova parničnog postupka ukupan iznos od 1.912,00 kuna (točka II. izreke).
2. Rješenjem suda drugog stupnja odbijena je žalba tuženika kao neosnovana i potvrđeno je rješenje suda prvog stupnja. Odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troškova sastava žalbe kao neosnovan.
3. Protiv rješenja suda drugog stupnja u dijelu kojim je potvrđeno rješenje suda prvog stupnja pod točkom II. izreke (u dijelu odluke o troškovima postupka) reviziju je podnio tuženik pozivom na odredbu članka 382. stavak 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13 i 89/14 - dalje: ZPP). Predlaže Vrhovnom sudu Republike Hrvatske prihvatiti reviziju, pobijano rješenje suda drugog stupnja preinačiti i prihvatiti zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka, podredno ukinuti rješenja sudova nižeg stupnja i predmet vratiti na ponovno suđenje. Potražuje troškove revizije.

4. Odgovor na reviziju nije podnesen.

5. Revizija tuženika nije osnovana.

6. U konkretnom slučaju predmet revizijskog postupka je odluka o troškovima parničnog postupka. Iako je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 16. studenoga 2015. zauzeto pravno shvaćanje, da pravomoćno rješenje o troškovima parničnog postupka nije rješenje protiv kojeg bi bila dopuštena revizija, imajući na umu odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-3400/18 i broj U-III-3401/18 od 8. lipnja 2021., revizijski sud je ocijenio da je postavljeno pitanje važno za odluku o sporu. Naime, u odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske je navedeno da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, u identičnom slučaju, dužan odstupiti od pravnog shvaćanja i meritorno odlučiti o reviziji podnositelja, kraj očite činjenice da o spornom pitanju naknade troškova parničnog postupka, u slučaju kada je korisnik kredita povukao tužbu protiv banke nakon izvršene konverzije kredita iz valute CHF u EUR, postoji različita praksa županijskih sudova, zbog čega se ne može stranci uskratiti pravo na pristup Vrhovnom sudu Republike Hrvatske.

7. Obzirom na vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju (iznos od 31.171,23 kuna) dopuštena je jedino revizija iz odredbe članka 382. stavak 2. ZPP. Prema odredbi članka 382. stavak 2. ZPP u slučajevima u kojima se ne može podnijeti revizija prema odredbi članka 382. stavak 1. ZPP, stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostupanjske presude ako odluka u sporu ovisi o rješenju nekog materijalnopravnog ili postupovnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

7.1. Temeljem članka 382. stavak 3. ZPP u reviziji iz članka 382. stavak 2. ZPP stranka treba određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg ju je podnijela uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

7.2. U slučaju da je u reviziji izostala bilo koja od navedenih pretpostavki, nema uvjeta za razmatranje takve revizije u smislu članka 382. stavak 2. ZPP.

8. U predmetnom postupku nakon donošenja Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15), tuženik je sklopio s tužiteljem Dodatak ugovoru o kreditu. Nakon toga je tužitelj povukao tužbu u ovom predmetu. Sud prvog stupnja je donio rješenje kojim se utvrđuje da je tužba povučena sukladno odredbi članka 193. stavak 1. ZPP i naložio tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.912,00 kuna sukladno odredbi članka 158. stavak 1. ZPP. Sud drugog stupnja je potvrdio rješenje suda prvog stupnja.

8.1. Pritom sudovi nižeg stupnja navode da je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu, umanjena tražbina banke prema korisniku kredita, radi čega se smatra da je udovoljeno zahtjevu tužitelja od strane tuženika.

9. U reviziji tuženik postavlja sljedeće pitanje:

"Može li se postupanje tuženika sukladno prisilnoj zakonskoj normi koja nije sadržajno ni procesno vezana uz postavljeni tužbeni zahtjev, smatrati udovoljenjem tužbenom zahtjevu?"

10. Kao razlog važnosti za postavljeno pitanje tuženik ukazuje na različita shvaćanja drugostupanjskih sudova, navodeći pritom rješenja Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-2953/16 od 26. travnja 2016., Županijskog suda u Varaždinu, Stalne službe u Koprivnici broj GŽ-782/16 od 18. svibnja 2016. i broj GŽ-2449/16 od 27. lipnja 2017., Županijskog suda u Velikoj Gorici broj GŽ-800/16 od 1. lipnja 2016., Županijskog suda u Šibeniku broj GŽ-401/16 od 13. lipnja 2016., Županijskog suda u Zadru broj GŽ-837/16 od 7. srpnja 2016., Županijskog suda u Splitu broj GŽ-3379/16 od 8. studenoga 2016., Županijskog suda u Slavonskom Brodu broj GŽ-371/17 od 6. srpnja 2017. i Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ-1527/16 od 3. svibnja 2017.

11. Odredbom članka 158. stavak 1. ZPP je propisano da tužitelj koji povuče tužbu dužan je protivnoj stranci nadoknaditi parnične troškove. Ali ako je tužba povučena odmah nakon što je tuženik udovoljio zahtjevu tužitelja, troškove postupka dužan je tužitelju nadoknaditi tuženik.

12. Prema shvaćanju revizijskog suda tuženik je postupajući u skladu s odredbom članka 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju i izrađujući izračun konverzije kredita, koji je tužitelj prihvatio i s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu, zapravo ispunio tužbeni zahtjev u okviru kojeg je tužitelj zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više plaćenog iznosa.

13. Stoga, u situaciji kada je sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je umanjena glavnica duga, ima se smatrati udovoljenje tužbenom zahtjevu kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji se odnosi na promjenjive ugovorene kamate i isplatu više plaćenih kamata, pa osnovano u konkretnom slučaju tužitelj potražuje naknadu troškova parničnog postupka u skladu s odredbom članka 158. stavak 1. ZPP.

13.1. Uostalom, sukladno Direktivi EU br. 93/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, sud u ovakvoj parnici može odlučiti o troškovima postupka i na drugi način ako ocijeni da bi odmjeravanje troškova postupka prema prije navedenim pravilima narušilo pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka bila prekomjeran i nerazuman teret za stranku koja svojim držanjem (potrošač) nije dala povod za parnicu, ili je to potrebno zbog drugih važnih razloga koji se mogu pripisati tuženiku. Osim toga, drugačija odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (Odluka suda EU C-224/19 i C-259/19, te predmet Cindrić i Bešlić protiv Hrvatske, br. 72152/13, presuda Europskog suda za ljudska prava od 6. rujna 2016. i odluka Ustavnog suda RH, br. U-III-4029/2013 od 19. prosinca 2017.).

14. Radi navedenoga revizija tuženika nije osnovana, pa ju je valjalo odbiti na temelju odredbe članka 393. ZPP u vezi s odredbom članka 400. stavak 3. ZPP.

Zagreb, 20. listopada 2021.

Predsjednik vijeća:
Đuro Sessa, v.r.